

ЧУДОМИР ДОЗАТА

chitanka.info

Стръмният път, напечен и прашен, се виеше нагоре по Дервентските висоти. Бързаха камиони, пълзяха волски коли с дървен материал, троянски каруци, препълнени с шарени стомни и паници, брички, файтони, пеши селяни, подкарали добитък за продан, пъстра група цигани, а най-подир с мършаво магаре, натоварено с два сандъка мъхнати праскови, креташе бай Петко Геша.

Почернял, дрипав и необръснат отдавна, той приличаше на изостанал от групата циганин. Бос, с разкопчана риза, привързал гумените си обувки в ремъка на кръста, в едната ръка държеше горната си дреха, а с другата подтикваше отзад магарето.

Прасковите можеше да продаде на кооперацията в село, но се полакоми за по-голяма печалба. В Стара Загора се откриваше панаирът, та тръгна хем да го види, хем да купи нещо за вкъщи. Още сутринта, като почна да товари магарето и ръката му се плъзна по озъбените му ребра, пред очите му изскочи тази голяма стръмнина, но си рече: „Не е кой знае колко място. Да има, да има един час път догоре, ама нали си нямах през зимата ни сено, ни кърмилото! Със слама само добитък гледа ли се? Дано устиска, дорде минем двата завоя поне, оттам нататък е по-равно. Двата завоя само дано някак. Оттам до града — да пееш и да вървиш.“

Изпотен и прашен, бай Петко потупваше магарето отзад и му думаше:

— Хайде, Марко, хайде, братленце, още малко, още малко, че като стигнем до моста, ще има голяма почивка.

Марко обаче, провиснал глава, дишаше тежко и още по-тежко пристъпваше, а на едно-две места поспираше да поеме дъх и пак потегляше. Близко до завоя при големия мост пак спря и се застоя повечко на края на шосето. Отпуснатата му глава допря до стръкче трева, но той не отхапа ни сламка, както правеше други път, а така си остана замислен над него. От лявата страна коремът му беше подмокрен със сок от смачкани праскови и дребни капки падаха в пепелта. Бай Петко погледа тревожно, понамести му самара, почеса го зад ушите и се заозърта безпомощно наоколо. След това запали цигара и като почака, докато я изпуши, подвижна, плесна го по задницата дано поеме, но Марко, забил глава, съсредоточил се в нещо, сякаш не го чу.

— Хай да се не види макар — си рече бай Петко, — ами сега?

Тъкмо в този момент отдолу се чуха звънци и след малко се показа файтон. Приятелят му Ламби караше към панаира двама охранени пътници. Като го доближи, Ламби се провикна високо:

— Добра стига бе, дост! Какво тъй си спрял на почивка без време?

Бай Петко въздъхна дълбоко и рече:

— Пара няма влакът, Ламбе, пара не може да дигне.

— Той пара е дигнал вече и от ушите чак, но моторът му май е останал без бензин.

— Няма, няма. Свърши се до капка преди малко.

— Ами тогава?

— Тогава и туй може да се нареди, ако ми помогнеш.

— Аз ли? С какво?

— С мухи.

— Какви мухи бе, конски ли?

— Конски, разбира се. Една шепичка само, и готово!

— Дадено бе, дост, дадено! Само че назаем ти ги давам и ще ми ги върнеш.

Бай Петко го загледа учудено.

— Да, да, наесен, щом се застуди, ще трябва да им топят коремите, та при туй условие ти ги давам.

— Хм — изсумтя Геша, като се помъчи да се усмихне и както вървеше с файтона, мушна си ръката под опашката на единия кон, напълни си шепата и като тръгна към магарето, отдалече се провикна:

— Хайде, Марко, хайде, братче, че лошо ти се пише!

Марко обаче не се помръдна.

— Хайде бе, дръгльо! Не виждаш ли, че се мръква! Ний работа ли сме тръгнали да вършим, или само да се мотаем из пътищата.

И като му пусна няколко мухи под корема, удари му и един ритник отгоре. Магарето изпрухтя, сви уши, размята опашка и хукна презглава нагоре. Бай Петко стисна каиша на панталона си и търти след него. До самия завой една козя пътечка се отделяше от шосето накъм дола и магарето, като подскачаше и риташе, се отби и потъна в нея.

— Тпруу! Стой! Стой! — тичаше след него Геша, като все още стискаше в шепата си останалите мухи, но магарето препускаше с последна скорост и лудееше из зашумената пътека. Ламби

файтонджият, който беше вече от другата страна на завоя, го забеляза, спря конете и се провикна:

— Хей, досте, какво стана бе? Каква я свърши?

— Хубаво я свърших аз, добре я наредих и направих панаира, ами като си там на високото, виждаш ли магарето?

— Виждам го, виждам. Ето го хе, оттатък дола на поляната хвърля чифтета, ама на гърба му няма ни сандъци, ни нищо.

— Сандъците намерих и прасковите пръснати наоколо, но него поне да не изгубим.

— Че как стана тая катастрофа бе? Колко мухи му пусна?

— Не зная, не помня, все трябва да са били десетина.

— Хоо! Гледай, гледай! Че биваше ли толкова бензин да сипваш на такова слабо моторче бе? Че моите мухи са първо качество стока бе, човек! Десет парчета от тях и на носорог под корема да пуснеш, ще полудее и земята ще продъни от бягане, та твоето магаре ли ще ги понесе? Сбъркал си дозата, дозата-а! Какво да ти правя? Трябваше да бъдат най-много четири-пет.

Бай Петко Геша повече не се обади. Само разтвори шепата си със забравените мухи, обърса се в панталона и хукна отново по дирите на пощръклялото си магаре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.